

Arrest

**nr. 51 171 van 17 november 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 5 augustus 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 18 juni 2010 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 september 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 oktober 2010.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter Ch. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. HENDRICKX, die loco advocaat A. DE POURCQ verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 19 januari 2010 dient de verzoekende partij een aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in als gelijkgestelde partner.

1.2 Op 18 juni 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten, die op 6 juli 2010 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, aangevraagd op 19.01.2010 door T., K. (...), geboren te Ikhokouhen, op 10.02.1977 en van Marokkaanse nationaliteit, geweigerd.

Reden van de beslissing:

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste één jaar met zijn partner, zoals vereist door de wet van 15/12/1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag, of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen, of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben (criteria bepaald door artikel 3 van het KB van 07 mei 2008).

Betrokkene brengt slechts het bewijs aan dat ze een relatie hebben aan de hand van volgende documenten:

- *Attest van de 'Open school Antwerpen' dat verklaart dat betrokkene ingeschreven is voor het schooljaar 2009-2010: dit document vormt geen bewijs voor de relatie tussen betrokkenen. Enkel voor de inschrijving van betrokkenene in de Open school te Antwerpen.*
- *Verklaringen op eer door derden: deze verklaringen kunnen niet aanvaard worden aangezien ze een gesolliciteerd karakter hebben en bovendien niet op hun objectiviteit en waarachtigheid kunnen getoetst worden.*

Er is bijgevolg niet voldaan aan de hierboven vermelde criteria en het recht op verblijf wordt dan ook geweigerd aan betrokkene."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een eerste middel voert de verzoekende partij een schending aan van de formele motiveringsplicht die voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Ter adstruering van het eerste middel stelt de verzoekende partij wat volgt:

"(...)Eerste middel: schending van de formele motiveringsplicht die voortvloeit uit art. 62 Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 Wet 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan nagaan of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De akte waarin de beslissing is opgenomen en die aan de bestuurde wordt betekend, moet daarom de juridische en de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op afdoende wijze.

In casu wordt gesteld dat betrokkene zijn duurzame relatie niet op voldoende wijze heeft aangetoond. Men verwijst hiervoor naar de Vreemdelingenwet en naar de criteria van art. 3 KB 07.05.2008, doch men zegt niet aan welk criterium dan wel niet is voldaan.

Zo blijft het onduidelijk voor verzoeker op welke juridische grond zijn verblijfsrecht is geweigerd zodat hij niet in staat is zich doelgericht te kunnen verweren.

Bovendien worden ook de feitelijke elementen slechts summier vermeld. Hieruit kan niet worden afgeleid of de feitelijke bewijzen die verzoeker heeft aangebracht wel degelijk inhoudelijk zijn bekeken.

Het attest van de Open school te Antwerpen wordt niet aanvaard als bewijs voor de relatie tussen de betrokkenen maar enkel voor de eigenlijke inschrijving in de school.

Verzoeker beseft inderdaad dat dit document in de eerste plaats verwijst naar zijn inschrijving in de school voor het volgen van Nederlandse lessen, maar verzoeker heeft dit document net aangebracht omdat het ook aantoont dat hij werd ingeschreven als wonende op het adres te 2850

Boom, Brandstraat 58, zijnde hetzelfde adres als zijn partner. Het is niet duidelijk of de DVZ dit feit in haar beoordeling heeft betrokken.

De talrijke verklaringen (zie stukken 6) die verzoeker heeft aangevoerd om de duur van zijn relatie te bewijzen, worden in één zin beantwoord: "Deze verklaringen kunnen niet aanvaard worden aangezien ze een gesolliciteerd karakter hebben en bovendien niet op hun objectiviteit en waarachtigheid kunnen getoetst worden,"

De DVZ heeft zich hier beperkt tot een standaardmotivering die geenszins "afdoende" kan zijn in verhouding tot de aangebrachte elementen en het belang van deze stukken voor de genomen beslissing.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft ook als doeleinde dat het bestuur tot een meer zorgvuldige besluitvorming komt omdat het zijn beslissing moet verantwoorden als het resultaat van een zorgvuldige afweging van alle relevante gegevens. Dit doeleinde is i onderhavige zaak zeker niet bereikt. (...)"

In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij dat de verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek, aangezien uit de lezing van de bestreden beslissing genoegzaam blijkt dat de inhoud daarvan het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken, dat de bestreden beslissing genoegzaam met redenen is omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische als haar feitelijke grondslag zijn vermeld en dat het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en dat de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

In haar repliekmemoire stelt de verzoekende partij dat de formele motivering van de aangevochten beslissing werd gegeven, zodat dit middel ongegrond is en het standpunt van de verwerende partij wordt aanvaard.

2.2 De Raad stelt vast dat de verzoekende partij het standpunt van de verwerende partij aanvaardt en stelt dat dit middel bijgevolg ongegrond is.

Ten overvloede stelt de Raad dat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, zoals gesteld door de verzoekende partij, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de grond waarvan tot het weigeren van verblijf van meer dan drie maanden wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 52, § 4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en naar het feit dat de verzoekende partij niet op afdoende wijze heeft aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste één jaar met haar partner, zoals vereist door de Vreemdelingenwet.

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Het eerste middel is ongegrond.

2.3 In een tweede middel voert de verzoekende partij een schending aan van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur.

Ter adstruering van het tweede middel stelt de verzoekende partij wat volgt:

“(…) Tweede middel: schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur

Een overheid dient bij de beoordeling van een aanvraag uit te gaan van de juiste feitelijke gegevens, deze correct te beoordelen en op grond hiervan een redelijke beslissing te nemen (R.v.St. 7 december 2001, nr. 101.624).

Een zorgvuldige overheid daarenboven informeert zich over alle relevante gegevens om een beslissing te kunnen nemen met kennis van zaken (R.v.St. 11 juni 2002, nr. 107.624).

Verzoeker heeft een regularisatieaanvraag ingediend op 13.12.2010, waaruit blijkt dat hij reeds meer dan vijfjaar in België verblijft en waarin hij zich beroept op zijn gezinsleven met dhr. V.

Gelet op zijn lange verblijf in België en de eenvoudige persoonlijke contacten met dhr. V. (...) is het voor verzoeker geen evidentie om zijn relatie te bewijzen door middel van vliegtuigtickets, telefonische contacten, briefwisseling e.d.m.

Wat verzoeker wel kan voorleggen is hier en daar een document waarop zijn verblijfsadres staat vermeld en dat overeenkomt met dat van zijn partner, alsook en vooral verklaringen van mensen uit hun omgeving die kunnen getuigen dat verzoeker en de heer V. (...) al geruime tijd contact hebben met elkaar en in 2009 ook een intieme relatie zijn aangegaan.

Het is dan ook van belang voor verzoeker dat de bewijzen die hij kan voorleggen wel degelijk worden geapprecieerd.

Het bewijs van inschrijving in de Open School Antwerpen toont aan dat verzoeker zich heeft ingeschreven bij deze school voor Nederlandse lessen op 02.09.2009 en tevens dat hij op dat ogenblik op het adres woonde van de heer V.(...), zijn partner, met wie hij op 18.01.2010 een wettelijke samenwoning heeft afgesloten en met wie hij de gezinshereniging heeft aangevraagd. Het is uiteraard om deze laatste reden dat verzoeker dit bewijsstuk heeft overlegd. Toch blijkt de DVZ voor deze betekenis geen oog te hebben.

Dat de DVZ de talrijke getuigenverklaringen in één zin van tafel veegt als niet bruikbaar en niet betrouwbaar, voldoet tevens niet aan de vereisten van een behoorlijke beoordeling door een bestuur.

De criteria die werden vastgelegd in het KB van 07.05.2008 om de stabiele relatie tussen partners te bepalen, staan immers niet in de weg dat het bewijs van de duurzaamheid van een relatie kan worden geleverd met alle middelen van recht.

In een mededeling van de Europese Commissie van 2 juli 2009 omtrent de correcte toepassing van Richtlijn 2004/38/EG inzake het vrij personenverkeer van EU-burgers en hun familieleden, benadrukt de Commissie dat ook feitelijke relaties door deze richtlijn worden beschermd. Artikel 3(2)(b) richtlijn 2004/38/EG legt de lidstaten op om de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken voor de feitelijke partner met wie de EU-burger een duurzame relatie heeft.

In België heeft de wetgever ervoor gekozen om wettelijk geregistreerde partners van EU-burgers of Belgen altijd een recht op gezinshereniging te geven wanneer ze hun duurzame relatie van minstens een jaar kunnen bewijzen (art. 40bis, §2, 2° en §4 Vw.).

De Commissie erkent dat de duurzaamheid van deze relaties op de één of andere manier moeten worden aangetoond. Het bewijs hiervan mag echter worden aangebracht met elk nuttig middel. ("Evidence may be adduced by any appropriate means.") Nationale regels die bepaalde criteria vastleggen die de duurzaamheid van een relatie bepalen, moeten voorzien dat ook andere relevante elementen in overweging kunnen worden genomen ((COM(2009)313, p. 4).

Waar in burgerlijke procedures kan verzocht worden om de organisatie van een getuigenverhoor tot staving van een feitelijke situatie, is deze georganiseerde vorm van bewijsvoering in administratieve zaken niet voorzien.

Dit neemt niet weg dat ook in administratieve zaken de verklaring van getuigen in een aantal gevallen de best mogelijke (en enig mogelijke) manier is om het bewijs te leveren van een feitelijk element.

De redenering van de DVZ dat "deze verklaringen kunnen niet aanvaard worden aangezien ze een gesolliciteerd karakter hebben en bovendien niet op hun objectiviteit en waarachtigheid kunnen getoetst worden" gaat dan ook te kort door de bocht. De verklaringen van derden die aan het bestuur worden overlegd om een feitelijke situatie te duiden, hebben immers altijd en noodzakelijkerwijs een gesolliciteerd karakter. Er is geen enkele getuige die vrijwillig een bewijsstuk aflevert voor een procedure waarvan hij niet eens afweet.

Het niet voorhanden zijn van formele vereisten om de objectiviteit en de betrouwbaarheid te waarborgen, zou hoogstens mogen leiden tot de nodige voorzichtigheid bij het bestuur doch niet tot het volledig ondermijnen van de inhoudelijke bewijswaarde van deze verklaringen.

De automatische weigering van deze bewijsstukken en het gebrek aan inhoudelijke beoordeling ervan schendt dan ook de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht van een behoorlijk bestuur.

Tenslotte had de DVZ nog rekening kunnen houden met andere elementen van het dossier die het bestaan van de relatie bewijzen.

Zo heeft verzoeker in december 2009 een regularisatieverzoek ingediend waarin hij zich beroept op zijn lang verblijf in België en zijn hechte relatie met de heer VOORSPOELS, tevens voorzien van bewijsstukken. Een woonstcontrole door de gemeente in het kader van deze procedure werd nog diezelfde maand verricht. Men mag er dus vanuit gaan dat de DVZ op het ogenblik van haar beslissing in juni 2010 van dit verzoek inhoudelijk kennis had of moest hebben gekregen.

Minstens drie maal heeft de lokale Politie overigens een woonstcontrole gedaan of heeft verzoeker zelf persoonlijk contact gehad met de burgemeester van Boom:

-1 x als gevolg van de regularisatieaanvraag

- 1 x naar aanleiding van het initiële verzoek om tot samenwoning over te gaan en 1 x na de officiële verklaring (zie brief Politie - stuk 9 - die trouwens aan beiden is gericht)

-1 x op vraag van de burgemeester (zie brief d.d. 17.12.09 - stuk 8) (...)"

In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij dat zij handelde na grondig onderzoek van de concrete situatie van de verzoekende partij en van de stukken die zij heeft voorgelegd, dit conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief, dat de bestreden beslissing wel afdoende in feite en in rechte werd gemotiveerd, dat de beschouwingen van de verzoekende partij als zouden zij wel een duurzame relatie hebben, aan de bestreden beslissing geen afbreuk kunnen doen, dat het aan de vreemdeling die zich op een verblijfsrecht in functie van een partner, burger van de Unie, wenst te beroepen toekomt om met alle middelen van recht het duurzaam en stabiel karakter van de relatie, zoals gedefinieerd in artikel 3 van het koninklijk besluit van 7 mei 2008 aan te tonen, dat de bewijslast vrij is en op de aanvrager rust en dat deze vrije feitenbevinding en –appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden levert.

In haar repliekmemorie stelt de verzoekende partij bijkomstig dat de verwerende partij wel degelijk verder had kunnen gaan in het onderzoek naar de waarachtigheid en de objectiviteit van dergelijke

verklaring, bijv. door een ondervraging en dat een verdergaand en dieper onderzoek des te meer aangewezen was omdat de verwerende partij zonder enige twijfel reeds op de hoogte was van de indiening van een regularisatieaanvraag op 11 december 2009.

2.4 Er dient vooreerst te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling met betrekking tot het al dan niet beëindigen van het verblijf in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij niet op afdoende wijze heeft aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste één jaar met haar partner, zoals vereist door de Vreemdelingenwet, verder brengt de verzoekende partij onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag, of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen, of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben (criteria bepaald door artikel 3 van het Koninklijk Besluit van 7 mei 2008). De verzoekende partij tracht aan de hand van volgende documenten het bewijs aan te brengen dat ze een relatie heeft: een 'attest van de 'Open school Antwerpen' en 'verklaringen op eer door derden'. Uit de bestreden beslissing blijkt dat het 'attest van de 'Open school Antwerpen' verklaart dat betrokkene ingeschreven is voor het schooljaar 2009-2010 maar dit document echter geen bewijs vormt van de relatie tussen betrokkene, maar enkel de inschrijving van de verzoekende partij in de Open school te Antwerpen; en dat 'verklaringen op eer door derden', niet kunnen aanvaard worden aangezien ze een gesolliciteerd karakter hebben en bovendien niet op hun objectiviteit en waarachtigheid kunnen getoetst worden.

2.5 De verzoekende partij heeft op 19 januari 2010 een aanvraag ingediend tot verblijf van langer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie als partner in een duurzame relatie.

Artikel 40bis, § 2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten, voorzover het gaat om een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie die al minstens een jaar duurt, zij beiden ouder dan 21 jaar en ongehuwd zijn en geen duurzame relatie hebben met een andere persoon.

(...)

De koning bepaalt bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de criteria inzake de stabiele relatie tussen de partners, bedoeld in 2°.

(...)"

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de bepalingen van dit hoofdstuk die van toepassing zijn op de familieleden van de burger van de Unie die hem begeleiden of zich bij hem voegen, van toepassing zijn op de familieleden van een Belg die hem begeleiden of zich bij hem voegen.

In artikel 3 van het koninklijk besluit van 7 mei 2008 worden de criteria inzake het stabiel karakter van de relatie tussen de partners bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet nader bepaald. Dit artikel luidt als volgt:

"Het stabiel karakter van de relatie wordt aangetoond in de volgende gevallen :

1° indien de partners bewijzen dat zij gedurende minstens 1 jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land hebben samengewoond;

2° indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden, dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

3° indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben."

Het komt aan de vreemdeling die zich op een verblijfsrecht in functie van een Belgische partner wenst te beroepen toe om, met alle middelen van recht, het duurzaam en stabiel karakter van de relatie, zoals gedefinieerd in artikel 3 van het koninklijk besluit van 7 mei 2008 aan te tonen.

De verzoekende partij stelt dat zij een regularisatieaanvraag heeft ingediend op 13 december 2010, waaruit blijkt dat zij reeds meer dan vijf jaar in België verblijft en waarin zij zich beroept op haar gezinsleven met de heer V., dat het bewijs van inschrijving in de 'Open school Antwerpen' aantoonde dat zij zich heeft ingeschreven bij deze school voor Nederlandse lessen op 2 september 2009 en tevens dat zij op dat ogenblik op het adres woonde van de heer V., haar partner, met wie zij op 18 januari 2010 een wettelijke samenwoning heeft afgesloten. De verzoekende partij stelt verder dat alle getuigenverklaringen met één zin van tafel worden geveegd, dat de stabiele relatie tussen partners met alle middelen van recht kunnen worden bewezen, dat de Europese Commissie erkent dat de duurzaamheid van feitelijke relaties op de één of andere manier moeten worden aangetoond en dit met elk nuttig middel en dat de automatische weigering van deze bewijsstukken en het gebrek aan inhoudelijke beoordeling ervan de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht schendt.

De verzoekende partij werd op 26 maart 2010 verzocht de volgende stukken voor te leggen en dit voor 18 april 2010:

- Bewijzen dat betrokkenen mekaar 2 jaar kennen en dat ze mekaar gedurende die 2 jaar minimum 3 keer ontmoet hebben voor in het totaal 45 dagen
- Of bewijzen dat betrokkenen een jaar samengewoond hebben voor de aanvraag
- Of bewijzen dat betrokkenen een kind hebben samen

De verzoekende partij legt vooreerst een attest van de 'Open school Antwerpen' van 2 september 2009 voor. De verwerende partij oordeelde dat dit attest enkel verklaart dat de betrokkene ingeschreven is voor het schooljaar 2009-2010 in de Open School te Antwerpen en dat het document geen bewijs voor de relatie tussen betrokkenen vormt. Verder legt de verzoekende partij nog verschillende verklaringen van derden voor. De verwerende partij stelt dat deze verklaringen niet aanvaard kunnen worden aangezien ze een gesolliciteerd karakter hebben. Het behoort tot de vrije appreciatiebevoegdheid van de verwerende partij om de bewijswaarde van de stukken te evalueren. Het is niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om op basis van deze bijgebrachte documenten te concluderen dat deze geen afdoende bewijs van een duurzame relatie vormen. Geen van deze documenten noch het geheel van de aangebrachte documenten leveren het bewijs van het feit dat de verzoekende partij op het ogenblik van de aanvraag ofwel reeds meer dan een jaar onafgebroken samenwoont met zijn partner in België of dat zij elkaar reeds twee jaar kennen en elkaar minstens drie maal hebben ontmoet, waarvan deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen. Het komt de Raad niet toe om de bewijswaarde en de pertinentie van voornoemde stukken te beoordelen omdat de feitenappreciatie toekomt aan de verwerende partij (RvS 17 juni 2002, nr. 107.903).

Waar de verzoekende partij aanvoert dat de verwerende partij niet uitlegt waarom hij getuigenissen van derden als onvoldoende acht, wijst de Raad erop dat de plicht tot uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden. Zoals de verzoekende partij zelf aangeeft, blijkt duidelijk dat zij de motieven van de bestreden beslissing kent zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit de bestreden beslissing blijkt voldoende dat de verwerende partij met alle door de verzoekende partij aangebrachte bewijzen rekening heeft gehouden bij haar beoordeling over de "duurzame en stabiele relatie" in de zin van artikel 40bis, §2 van de Vreemdelingenwet. Uit bovenstaande blijkt dat het niet kennelijk onredelijk is van de verwerende partij om op basis van de neergelegde documenten te concluderen dat dit in casu niet het geval is. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

De verzoekende partij stelt ten slotte dat de Dienst Vreemdelingenzaken rekening had kunnen houden met andere elementen van het dossier, onder andere het regularisatieverzoek van de verzoekende partij van december 2009 waaruit blijkt dat zij een hechte relatie heeft met de heer V. en de verschillende uitgevoerde woonstcontroles uitgevoerd door de lokale politie.

Er mag van vreemdelingen die een aanvraag tot verblijf van meer dan drie maanden indienen, verwacht worden dat zij op het ogenblik van hun aanvraag aan de wettelijke vereisten voldoen en hiervan de bewijzen leveren. Bij gebreke aan een wettelijke bewijsregeling is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot verblijf van meer dan drie maanden voor een geregistreerde partner van een burger van de Unie (Belg) vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en –

appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden (het bestaan van een geattesteerde duurzame en stabiele relatie die al minstens een jaar duurt) levert. Aldus kan de bevoegde overheid in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot verblijf van meer dan drie maanden afleiden uit de daartoe relevante stukken waarvan zij de overlegging eist.

Daargelaten de vraag of de verzoekende partij deze documenten had moeten aanbrengen bij haar aanvraag van 19 januari 2010 zoals haar uitdrukkelijk werd gevraagd op 26 maart 2010, merkt de Raad vooreerst op dat de verzoekende partij haar aanvraag 9bis conform de instructie van 19 juli 2009 heeft ingediend op basis van punt 2.8.A., 'ononderbroken verblijf van 5 jaar + duurzame lokale verankering in België'. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt echter dat hieromtrent nog geen beslissing werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad stelt zodoende vast dat het onderzoek aangaande deze aanvraag nog hangende is en dat er bijgevolg geen sprake is van een vaststelling of erkenning betreffende de duurzaamheid of stabiliteit van de relatie waar de verzoekende partij melding van maakt in haar aanvraag en haar verzoekschrift. Verder blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat er slechts éénmalig een samenwoningverslag werd opgemaakt en dit op 28 mei 2010. Hieruit blijkt dat er een controle werd uitgevoerd op 26 mei 2010 en dat beide betrokkenen, met name de verzoekende partij en de heer V., aanwezig waren, dat er geen na(a)am(en) werden aangeduid op de bel, dat er geen foto's aanwezig waren, dat er kledij aanwezig was in één kast, maar dat het niet uit te maken was welke kledij aan wie toebehoort en dat het moeilijk uit te maken is of beide samen een relatie hebben. De Raad wijst erop dat de verzoekende partij vooreerst voorbij gaat aan een tijdsaspect van ten minste 1 jaar en verder aan het feit dat deze relatie ook een aspect van duurzaamheid en stabiliteit dient gekoppeld te zijn.

De Raad wijst er ten slotte op dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met al de in de aanvraag bijgebrachte stukken. Voorts maakt de verzoekende partij in het licht van haar betoog niet duidelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid, niet gestoeld heeft op een correcte feitenvinding, dat de voormelde motivering niet afdoende zou zijn en dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de hoor haar in de bestreden beslissing gedane vaststellingen kon komen. Het feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de staatssecretaris volstaat evenwel niet om de motieven te weerleggen. De gemachtigde van de staatssecretaris is in casu alle pertinente gegevens nagegaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen. De door de verzoekende partij aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen, dat de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsverplichting als algemene beginselen van behoorlijk bestuur zouden zijn geschonden of dat hij een manifeste appreciatiefout zou hebben gemaakt.

Het tweede middel is ongegrond.

2.6 In een derde middel voert de verzoekende partij een schending aan van artikel 40 bis van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 (2) (b) van de Richtlijn 2004/38/EG.

Ter adstruering van het derde middel stelt de verzoekende partij dat:

"(...) Derde middel: schending van art. 40bis Vreemdelingenwet (en van art. 3(2)(b) Richtlijn 2004/38/EG)

Voor zover de DVZ zich beroept op het tweede criterium van art. 3 KB 07.05.2008 – wat niet kan worden afgeleid uit de bestreden beslissing – moet verzoeker opwerpen dat dit criterium in strijd is met art. 40bis Vreemdelingenwet en meer bepaald met §2, 2° en §2, tweede alinea ervan.

Deze wettelijke bepaling heeft het over het recht op gezinshereniging voor partners met een duurzame en stabiele relatie van minstens één jaar.

Een KB dat vereist dat de relatie minimum twee jaar moet bestaan, legt een strengere voorwaarde op dan de wet heeft voorzien. De machtiging van de Koning had uitsluitend tot doel de criteria vast te stellen waaruit het stabiele karakter van de relatie, bedoeld in art. 42bis, §2, 2° Vw., moet blijken.

“... le Conseil constate qu'étant donné que dans la hiérarchie des normes de droit, la loi est une norme supérieure par rapport à l'arrête royal, ce dernier ne peut avoir pour objet d'imposer des conditions plus strictes que le loi.” (R.v.V. 29 januari 2009, nr. 22.227).

In zoverre de duurzaamheid van de relatie van verzoeker niet wordt aanvaard omdat niet zou zijn bewezen dat de relatie minimum twee jaar bestaat, heeft de DVZ onwettig toepassing gemaakt van (oud) art. 3, 2° KB 05.08.2008. (...)

In haar nota met opmerkingen verwijst de verwerende partij vooreerst naar het arrest nr. 32 146 van 28 september 2009 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en stelt vervolgens dat de verzoekende partij niet gevolgd kan worden in haar stelling, dat de verzoekende partij geen stukken heeft aangebracht dat zij een gezamenlijk kind heeft met haar partner of dat zij en haar partner niet gedurende één jaar onafgebroken hebben samengewoond voorafgaande aan de aanvraag, dan wel dat zij elkaar tenminste 2 jaar kennen.

In haar repliekmemoirie behoudt de verzoekende partij haar standpunt.

2.7 Waar de verzoekende partij verwijst naar het arrest nr. 22 227 van 29 januari 2009 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waaruit blijkt dat het koninklijk besluit ondergeschikt is aan de wet en in tegenspraak zou zijn met de wet en waarin wordt gesteld dat de stabiele relatie van partners niet kan worden ontkend om de enkele reden dat de partners elkaar minder lang dan twee jaar kennen, merkt de Raad op dat dit arrest een éénmalig arrest is en geenszins de vaste rechtspraak van de Raad reflecteert. Bovendien hebben de rechterlijke beslissingen in de huidige continentale rechtstraditie geen precedentwaarde.

In de mate waarin de verzoekende partij wetskritiek uit op de voornoemde bepalingen en meent dat er onterecht een voorwaarde wordt toegevoegd aan de wet, wordt opgemerkt dat het niet de bevoegdheid is van de Raad om hierover uitspraak te doen. Weliswaar kan de Raad, rekening houdend met artikel 159 van de GW, nagaan of het KB van 7 mei 2008 in overeenstemming is met de wet teneinde er al dan niet toepassing van te maken.

De wetgever heeft, onder meer om te voorkomen dat schijnrelaties al te gemakkelijk aanleiding zouden geven tot enig verblijfsrecht, in de wet een aantal strenge - doch objectief verifieerbare - voorwaarden gesteld wat betreft de duur van de relatie en de verplichtingen die de partners dienen aan te gaan. Zo wordt in artikel 40bis gesteld dat er sprake moet zijn van een duurzame en stabiele relatie die al minstens één jaar duurt. Verwijzend naar de bespreking hierboven merkt de Raad op dat in het KB van 7 mei 2008 wordt uiteengezet hoe het stabiele karakter van een relatie kan worden aangetoond. Hierbij wordt gesteld dat het stabiele karakter van een relatie onder meer kan worden aangetoond door het bewijs te leveren dat men elkaar al ten minste twee jaar kent, alsook het bewijs levert dat men regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhoudt en elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet heeft en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen. Er kan niet worden ingezien waarom het KB van 7 mei 2008 een voorwaarde zou toevoegen aan de wet. Het KB van 7 mei 2008 bepaalt heel duidelijk dat het gaat over “het elkaar kennen” hetgeen niet gelijkgesteld kan worden met het begrip “duurzame en stabiele relatie”. Bijgevolg is de Raad van oordeel dat er geen reden bestaat om geen toepassing te maken van het KB van 7 mei 2008.

Bovendien wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing niet enkel het tweede criterium, met name of de verzoekende partij en haar partner elkaar reeds twee jaar kennen, doch ook de twee andere mogelijkheden om een duurzame en stabiele relatie aan te tonen, is nagegaan. De bestreden beslissing bepaalt uitdrukkelijk “*betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag, of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen, of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben. (criteria bepaald door artikel 3 van het KB van 07 mei 2008)*”. Hiermee geeft de verwerende partij aan de bijgebrachte bewijzen te hebben getoetst aan de drie verschillende criteria.

Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien november tweeduizend en tien door:

mevr. Ch. BAMPS,

kamervoorzitter,

mevr. S. DONNEAUX,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. DONNEAUX

Ch. BAMPS